

SCENARIUSZ ZAJĘĆ NUMER 2.

TEMAT: „Podróż do krainy wiecznych śniegów”.

Scenariusz z wykorzystaniem chusty animacyjnej na podstawie książki „Zabawy z chustą” pod red. Anny Wasilak.

Cele:

Zapoznanie dzieci z ciekawymi zabawami z wykorzystaniem chusty animacyjnej, pobudzanie zmysłów, wyzwolenie pozytywnych uczuć, dostarczenie radości ze wspólnej zabawy.

- **Podróż.**

Dzieci leżą na chuście z zamkniętymi oczyma. Nauczyciel opowiada bajkę relaksacyjno-wyobrażeniową.

Wyobraźcie sobie że leżycie na latającym dywanie. Ciepłe promienie słoneczne otulają wasze ciało. Niespodziewanie dywan podrywa się do góry. Delikatnie i powoli unosi go wiaterek. Latający dywan przenosi się w nieznane. Nagle wyczuwacie chłód na swoim ciele. Wieje coraz silniejszy wiatr. Dywan powoli opada. Otwieracie oczy. W koło tylko lód i śnieg. Jesteście w krainie wiecznych śniegów.

- **Lodowe figury.**

Uczestnicy stoją w parach. Pary przedzielone są od siebie chustą zawieszoną jak kurtyna na drągu (lub trzymaną przez nauczyciela).

Dzieci z jednej strony kurtyny wykonują lodowe figury z własnych ciał. Po czym kurtyna odsłania się i uczniowie z pary znajdujący się po przeciwnej stronie kurtyny starają się odwzorować figurę. Następuje ocena, komu udało się wiernie odwzorować lodową figurę, kto był bliski?. Po wykonaniu dwóch prób następuje zmiana ról.

- **Bieganie po krach.**

Dzieci siadają po turecku na chuście. Nauczyciel zapowiada „badanie” niepewnego gruntu przed wyprawą w głąb.

Zadaniem dzieci jest chodzenie po chuście w koło, tak aby nie dotknąć krawędzi dzielących poszczególne kolory (imitujące kry). Podczas zabawy zwracamy uwagę aby dzieci nie popędzały się. Gdy grupa nabierze wprawy można zaproponować lekki trucht.

- **Śnieżna burza.**

Uczestnicy trzymając chustę chodzą w koło. Nauczyciel instruuje.

Podczas wędrówki po krainie wiecznych śniegów zrywa się silny wiatr (dzieci falują mocno chustą), nadchodzi śnieżna burza (dzieci bardzo mocno falują chustą w górę, w dół i na boki).

- **Namiot.**

Aby przetrwać burzę dzieci budują namiot. Mocno falują chustą. Gdy jest ona w górze robią krok do przodu i naciągają chustę za plecy siadając na jej krawędzi. Wszyscy siedzą w namiocie i oczekują przez chwilę na koniec burzy. W tym momencie nauczyciel pozostawi dzieciom swobodę na inicjowanie wspólnego czekania. Dzieci mogą rozmawiać o przeżyciach, śpiewać lub cicho odpoczywać. Po pewnym czasie nauczyciel oznajmia koniec burzy śnieżnej.

- **Słońce.**

Dzieci unoszą naprężoną chustę imitującą słońce.

Powoli przekazują sobie chustę w prawą stronę i w ten sposób przekazują sobie ciepłe promienie słoneczne. Gdy grupa nabierze wprawy przekazywanie może odbywać się szybko.

- **Pingwiny.**

Dzieci podzieleni są na dwie grupy. Jedna grupa to pingwiny. Druga grupa trzyma naprężoną chustę nad głowami „śnieżną pierzynę”.

Nauczyciel instruuje zabawę. Po wyjściu z namiotu podróżnicy dostrzegają uciekające pingwiny (dzieci imitują ruchy pingwinów). Zadaniem „śnieżnej pierzyny” jest nakrycie wszystkich pingwinów. Schwytane pingwiny siadają w stadzie na podłodze. Gdy wszystkie pingwiny siedzą na podłodze, grupa wachluje nad ich głowami delikatnie chustą, co symbolizuje opadające płatki śniegu.

Następuje zmiana ról.

- **Powrót do domu.**

Podróżnicy wracają do domu balonem.

Dzieci wachlują energicznie chustą równocześnie w górę i w dół. Liczą do dziesięciu. Na dziesięć puszcza ją za uchwyty i wbiegają pod chustę, która opadając nakrywa uczniów. Podróż zakończona.

- Na koniec dzieci siadają na rozłożonej chuście, odpoczywają przy muzyce relaksacyjnej, a nauczyciel opowiada bajkę J. H. Andersena pt. „Królowa śniegu”.